

Fire smukke Sange.

Det sidste Slag i Danmark.

Dansken har Seier vunden, Hurra, Hurra!
Tydskeren sin Grav har funden, Hurra, Hurra!
Paa vore grønne Enge, Hurra, Hurra!
Leve de danske Dreng, Hurra, Hurra!

Længe har Hevnen ventet, men kom tilsidst;
Stor var den Seir, vi hentet, ja ganske vist;
Det var et stort, et prægtigt, et herligt Slag,
Tydskeren blev nederdragtig i Dag den Dag.

Han maatte Næsen vende peent om igjen,
Det kunde nok sig hænde at han fik vend',
I bare Hast han glemte her sin Kanon,
Hurtig aften han rendte, fik sig en Motion.

Rask vor' Kanoner hundred, det muntert gif,
Tusind og otte Hundred af Tydskere vi fik,
Forsald og maatte give og deres Sværd;
Nu de skal gratis blive beværtet her.

Det var en god Affaire for Danmarks Land,
Ja saadan skal det være, saa gaae det kan;
Vi vil os dygtig hevne, det kan de troe,
Vi vil ei mere levne dem nogen Røe.

V box 26: 770

Danſken har Slaget vunden, ja ſaa, ja ſaa!
Tyrſkeren ſin Grav har funden, lad gaae, lad gaae!
Paa vore danſke Enge, Hurra Hurra!
Leve de danſke Dreng, Hurra, Hurra!

Marsch

af en norſk Frivillig i den danſke Armees.

Naar Hornet lyder, Trommen den gaaer,
Nyt Liv, friſt Mod Soldaterne faaer.
Med Lyſt vi gribe vort Gevæhr
Dg raabe: „vi er her!“ og raabe: „vi er her!“
Dg med Ruſket i ſtridsvante Arm,
Vi ſtyrte frem i vildeſte Larm.
Vi vige ei for Hug og Skud,
Vi holde tappert ud, vi holde tappert ud.
Fremad, Marsch! fremad, Marsch!
Fremad, Marsch! mod Fienden frem!
:|: Vi vil ind |:|: vi vil lige ind paa dem.
Hærenes Gud, styrk du vort Mod!
Giv Agt! læg an! giv Fyr!

En bedragen Elſkerindes Klageſang.

Mel. En Pige vandred ubi en Have.

Du, ſom var min ædle Ven min Glæde,
D du, ſom var min hele hjertens Glæde,
D du, ſom vilde med mig le og græde
:|: D dette alt, hvi har du mig forladt. :|:

Hvi loffet du ſaa ſnedelig mit Hjerte,
Hvi bad du om min Haand, min Kjerlighed,
Som jeg lettroende dig og forægte,
:|: Naar du ſaa ſnart blev af mit Venſkab kjed. :|:

Uſkyldig, ung, ukjendt med Svig og Rånker,
Jeg troede dig, ſom Eva Slangens Nøſt
Til Lon du mig det ſure Gble ſkånker
:|: Mit Paradis gif tabt, o ve! mit Bryll. :|:

Jeg holdt dig for en Ven med Dyder mange;
Din Troſkab allermindſt jeg tvivlet om,
Men af! du ſkulte i din Barm en Slange,
:|: Den Sandhed frem for Lyſet nylig kom. :|:

Men falſke Ven! kan Ordet faſt dig fryde,
Har Verligheden intet Værd for dig,
Kan hellig Ed du uden Nædsel bryde
:|: Da ve! dig tuſindgange mer end mig. :|:

Du kjendte mig og den jeg ſtylde Livet;
Min Stand, mit Vilkaar var ei ſkjult for dig,
Førend min Haand mit Hjerte dig blev givet
:|: Hvad var da Marſag til din grumme Svig. :|:

Men ſkjøndt du har berøvet mig min Lykke
Dg gjort den tom og bitter i min Sjæl,
Saa vil jeg dog ei bede Gud nedtrykke
:|: Dig hævnende, o nei, lev evig vel. :|:

Lev vel blev lykkelig, men ei ved Synder,
Mon nogen gjør hvad jeg mod dig har gjort,
Føl Anger, og den Gud ſom Anger ynder
:|: For dig ſkal aabne Naadens, Himlens Port. :|:

Ja Gud tilgibe dig, det vil jeg bede
D Liv og Død, ja ſelv for Himlens Dom
Men glem ei heller mig, min Ven, hvis Glæde
:|: Din kolde Svig ſaa haſtigt vendte om. :|:

[Overskou, Thomas]

En Sømands Brud har Vølgen kjer,
Det stolte Hav hun fjernt og nær
Betragter som sin Brudeseng
Og Bugge for sin Dreng.
I Bindens Susen, Stormens Brag,
Orkanens Hyl om sunkne Brag
Hun hører kun Elsters Ven,
Der bringer ham igjen.

Ja stolt er Sømands vilde Liv!
Naar Elementer staa i Riv,
Hans Kamp imellem Død og Liv
For ham er Tidsfordriv.
Det hvide Kors i Dugen rød
Staaer for hans Blis som Farens Hegn;
Thi Blod er Varsel vel om Død,
Men Korset Frelsens Teg.

Misunder derfor Sømands Lod;
Hans Liv er som den lette Baad,
Der tumler om paa Verdens Hav
Til Vølgen bli'er hans Grav.
Men selv paa Havets dybe Bund
Han priser end af Hjertens Grund
Den Ven, som tog ham i sin Favn
Og gav ham Hedersnavn.